

OTTO, MÀQUINA DE MATAR

- Amb aquest ens hem lluit, Dalton. Ja pots acomiadar-te d'aquest garatge pútrid i polsegós i saludar a la UEITT.
- No ho sé Katharina, l'últim cop que vas dir això l'únic que vam saludar va ser a la PCC, la...
- Policia del Control de la Ciutadania. Ho recordo perfectament. De totes maneres allò va ser un accident, ni tan sols va ser culpa nostra. El model era perfecte! Van ser els polis els que van fer saltar els sensors... Bé, potser eren una mica delicats, però ara ja està arreglat, això! L'Otto ens traurà de la misèria i el desprestigi científic! Per sempre!
- Et veig molt exaltada, que et sembla si abans de celebrar acabem les proves d'una punyetera vegada?
- Romi, ets un plom. Però tens raó, fot-li'n.

La Romina Dalton, exmembre del Comitè de l'Exploració Científica i Tecnològica, es disposava a encendre la rúinica torre d'ordinador que havia de controlar a O-T70, el seu nou prototip de robot de combat. La seva companya Katharina Arob'nog el va motejar "Otto" de forma carinyosa. Totes dues constituïen un parell ben curiós: la Romina era una dona baixeta de trenta i pocs anys, lleugerament tonificada i amb la pell bronzejada a causa de les llargues excursions per cercar materials; sempre portava els cabells llarguíssims arplegats en una cua, uns preciosos rínxols estranyament cuidats en comparació amb la resta d'higiene de la seva persona.

La Katharina era filla de mare orca i pare humà. Tot i que per a la seva sort els gens del seu pare van estar més forts en la majoria d'aspectes, va heretar de la seva mare una constitució robusta i els ullals inferiors característics que delataven el seu origen. Això li va fer impossible aconseguir una feina que fes justícia a les seves capacitats, encara més sorprenents donada la seva joventut. Tot i que no sabia amb exactitud la seva data de naixement, devia rondar els vint anys. Era difícil per a un mestís recordar aquest tipus de coses, ja que eren separats de les seves famílies i traslladats en orfenats des de ben petits. Els pares sempre eren executats.

La Katharina sentia un gran ressentiment cap a la humanitat. La Romina no li representava cap excepció.

- Collons, quin soroll que fot aquest ordinador! Sembla que vagi a explotar! Segur que això ens ha de portar fins a les portes de la Unitat d'Elit d'Investigació Tecno-Tècnica?
- Doncs encara no queda res, només has fet que encendre'!! Au va, deixa'm fer això a mi...

La Katharina es va col·locar en el lloc de la seva companya i va poder activar a l'Otto sense cap dificultat. Del robot, que tenia la mida d'un nounat, va sortir un crit massa agut i definitivament massa esgarrifós com per ser emès per una màquina. A totes dues se'ls hi van posar els pèls de punta. La Romina estava horroritzada.

- Què dimonis ha estat això?!
- És el plor d'un elf infant presenciant l'execució dels seus pares. El vaig enregistrar la setmana passada... - Va dir l'orca amb una expressió lúgubre, fent una mitja rialla d'aire maliciós.

En el moment que la seva mirada perduda es va clavar en els ulls envaïts pel terror de la Romi, aquesta va fer un intent d'arrencar a córrer. Com ella mateixa ja sabia, no va servir de res: l'efecte de la sonda de descàrrega era gairebé immediat un cop es fixava l'objectiu.

- Ben fet Otto, prova superada...

La Katharina va posar en marxa la segona fase del seu pla. Abans, però, havia d'afinar uns petits detalls.

- Humans, bèsties salvatges! No és que tant voleu un monstre a qui témer? Doncs aquí el teniu!

Era difícil endevinar que allò havia estat mai una persona. Se li podia intuir una certa inspiració antropomòrfica, però tot plegat constituïa una broma cruel que ni la naturalesa s'hauria atrevit a gastar. Esquelètic. Això podria ser el que millor descrivia aquell cos. Desproporcionat també seria una bona definició, a jutjar pels braços de metre vuitanta que penjaven a cada costat del nou i millorat Otto. Quasi els havia d'arrossegar per terra. Però la més pertorbant de les seves faccions era sens dubte el rostre... si és se li podia dir així. Estava greument condicionat per un crani deforme i diminut. Semblava que l'haguessin encogit a puntades, era ple de protuberàncies. La mandíbula estava completament dislocada, amb els músculs inútils a la vista, que ja mai serien capaços de tancar-la. El nas havia estat arrencat d'una mossegada i ara només hi quedaven dos forats envoltats de carn viva, just sota de dues conques buides que ocupaven dos terços del rostre. Semblaven un túnel entre el món i el buit; aquesta negror absoluta seria l'últim que molts veurien abans de morir.

– Oh Dalton, la meva Romi Dalton... res hauria estat possible sense tu. Sempre has estat tan bona amb mi, però la teva condició humana ens feia impossibles. Aquest és el meu homenatge, Romi, el teu serà l'últim cos humà que vagui per la terra! Ara som-hi, Otto, digues gràcies tu també a la Romi pel teu nou cos.

Semblava que de l'Otto no n'havia sortit cap so, però de sobte tots els animals de la zona és van posar a bramar com bojos. La Katharina i l'Otto van sortir del garatge pobrament il·luminat i es van perdre en els foscos carrers de la ciutat.

Aquella nit la Kati i la seva creació van desaparèixer per sempre de Fons d'Ern, deixant milers de cadàvers al seu darrere. Aquesta ciutat va ser la primera a patir la pandèmia d'atacs que exterminaria tota l'espècie humana. Era qüestió de temps. Tot i que no se sabia el què ho causava ni perquè, els rumors d'una criatura que podia matar milers de persones en una nit no van tardar a estendre's. Aviat els humans es van confinar, primer en búnquers, després en fortaleses construïdes arreu del món. Tot va resultar inútil, no hi havia mur que les electro-sondes de l'Otto no poguessin travessar.

Han passat catorze mesos des del primer atac, la població humana és considerada extinta. Només hi ha dos éssers al món que saben que això no és veritat: l'Otto i tu, l'últim humà del planeta. Ja fa temps que has deixat d'intentar amagar-te. Quin sentit tindria? Tota la teva família és morta. Tots els teus amics humans també. Et feies amb un grup de minotaures que, des de que van començar els atacs contra la humanitat, t'eviten com si fossis la pesta per por a rebre el mateix càstig.

El cert és que mai has tingut prejudicis contra les altres espècies. Tractaves a tothom amb amabilitat i normalment rebies el mateix tracte de l'altra part. No era res especial, però podràs morir sense sentir que t'ho mereixes. Perquè després d'assabentar-te que la parella humana d'un dels teus amics minotaures va aparèixer morta al llit que compartien, ets conscient que un parell d'interaccions simpàtiques i amistats passatgeres no et salvaran del teu destí inevitable.

Avui el sents més a prop que mai. Són les quatre de la matinada, estàs deambulant pels carrers del teu poble com de costum. I saps que no estàs sol. No sents cap soroll ni veus cap cosa estranya, però estàs sent

perseguit per una presència pesada, indiscreta. Es fa notar des de la distància i no s'esforça a dissimular-ho.

Tot i que fa setmanes que et mentalitzes per aquest moment, et sents incapaç de parar i fer mitja volta. "A la de tres, m'aturo i giro: 1, 2, 3! 1, 2, 3! 1, 2..." penses repetidament mentre continues caminant. Ja han passat vint minuts i encara no has parat, notes com el pes de la mirada que tens clavada a l'esquena t'enfonsa a cada pas. N'han passat trenta quan, per fi, arribes a un carrer sense sortida. T'atures a uns pocs metres del mur. No et gires immediatament i, quan ho intentes, les teves cames es neguen a obeir. Finalment aconseguixes amb durs esforços girar-te.

El que veus et paralitza encara més. Hauries desitjat tancar els ulls, però ni tan sols les parpelles et responen. Realment no has pogut inspeccionar completament la figura que tens al davant, els teus ulls estan clavats on voldries que hi fossin els seus. En canvi, però, és el buit el que et torna la mirada. Una descàrrega elèctrica et mata abans que puguis sentir por. El descans etern és com la mirada de l'Otto.